

Beyaz Kağıda Siyah Satırlarla Ağlamak

– MESUT ÇİFTÇİ · 22 Ağustos 2010

Bir şarkı, bir şiir, belki de umulmadık bir film sahnesi. İnsanın zaman zaman burnunun direği sızlar. Ağlamak ister olmadık şeylere. Yalnızca şarkı şiir ya da film olması da gerekmez elbette. Annesini arayan küçük kedi yavruları, yuvasından düşmüş henüz uçamayan bir kuş yavrusu, gökyüzünün maviliği ve bulutların beyazlığı belki de. Bilmiyorum sizin burnunuzun direği sızlar mı sık sık? Bildiğim benim bu duygu yoğunluklarının içerisinde sık sık bulunduğumdur. Şu anda da o anlardan birini yaşamaktayım. Ağlamak için bahaneler uyduruyorum kendime. Neden ağlarsa insan?

Aslında en tehlikelidir böyle anlarda yazmak. İnsanın yazdıklarıyla yaşadıkları çoğu zaman birbirini tutmaz çünkü. Sigmund Freud neden tüm özel eşya ve yazılarını yaktı zannediyorsunuz? Hepimizin özeli ve gizli bahçeleri vardır. Hiçbirimiz o gizli bahçede yabancı soluklara izin vermeyiz. O gizli bahçenin toprağında yalnızca bizim ayak izlerimiz olmalıdır çünkü. O gizli bahçenin çiçeklerinin kokusunu yalnızca biz bilmeliyiz. Aksi halde kendimizi ihanete uğramış hissederiz. Aksi halde yalnızlığı yaşaması daha bir güçleşir hayatımızda. Aksi halde daha keskinleşir yaşadıklarımız.

Beğendiğim bir şair beğendiğim bir şiirinde; " Bir tek kokudur zamanla silikleşmeyen ve her duyulduğunda biraz daha keskinleşen..." diyordu. Sonuna kadar katılıyorum bu şaire. Her duygunun bir kokusu yok mudur zaten ya da bir rengi? Yalnızlığında bir kokusu var, terkedilmişliğin de, şevkat ve sevginin de öyle. Zihnimiz hayat verir duygulara gücünü yüreklerimizden alarak. İnsanla birlikte hayat bulur duygular. Yoksa insansız bir tablo kadar değer yoksunu olmaz mı tüm duygular?

Gözyaşlarına hakim olmak bir güçlülük alameti olarak görülse de asırlardır, ben buna inanmıyorum. Yani birinin gözyaşları o kişinin zayıflığı mıdır sizce de? Yoksa asıl acizlik ve çaresizlik gözyaşlarını gizleyecek kadar korkak olmak mıdır? Sorular içerisinde gezinmekteyim çıplak ayaklarla zihnimin çorak arazisinde. Bu kan revan halim ben kendimi bildim bileli benimle. Hayır, korkmuyorum, kaçmıyorum ve kimseyi suçlamıyorum. Üzgün bir çocuk taşıyorum yıllardır yüreğimde. Ne yaparsam yapayım gülümsetemediğim bir çocuk. Alından morundan vazgeçmiş dünyanın. Yalnızca zamanı taşıyan gönlünde. Belki hayallerinizdeki kadar güzel bir çocuk değil, belki üzgün olduğundan hoş görünmüyor gözünüze. Zaten kime yakışır ki ağlamak?

Ne diyordu o nazlı şarkıda ; " Bugün efkârlıyım, açmasın güller..." Ne güllerine küskünüm hayatın ne de nazlı sabah seher vakitlerine. İnsan çoğu zaman çok şey istese de hayattan yalnızca kısmeti olan düşer payına. Benim payıma da daha çok hüznler, yalnızlıklar ve terkedilmişlikler düşmüşse de suçlayacak değilim hayatı. Küsecek değilim güllere. Olduğu gibi kabul ediyorum artık hayatı, umursamıyorum payıma düşen hüznü. Sorgulamaktan vazgeçtim alın yazımı. Kabul ediyorum tüm yaşadıklarımı. Çünkü biliyorum ki beni şimdi ben yapan yalnızca yaşadıklarım. İçinde yalnızlıkta olsa, içinde hüznü ve

terkedilmişlikte olsa beni ben yapanlar yaşadıklarım. Aslında ne kadar incinmişsem incineyim hala delicesine bir tutkuyla bağlıyım hayata ve delicesine bir tutkuyla seviyorum yaşamayı. Üstelik saklamıyorum da artık gözyaşlarımı.

Sevdiğim bir dostum vardı bir zamanlar. Bir bıçağın kesmesi gibi kesilse de dostluğumuz, sevdiğim bir eski dostumdur kendisi hala. Canımın yandığı bir anda bana ;" İnsan insanın zehrini alır." demişti. Aslında o an yaşadıklarım beni zehirlemişti. Haklıydı dostum. İnsan insanın zehrini alıyordu. Dostum da benim zehrimi almıştı. Sonra zehrimi gözyaşlarıyla dökmeyi öğrendim. Daha etkilisi ise yazmaktı. Yine de biliyorum ki bir dosttan daha değerlisi yoktur dünyada. Siz istediğiniz kadar ağlayın ya da istediğiniz kadar yazın. Bir dosttan daha iyi hiç kimse merhem olamaz yaralarınıza. Artık var olmayan bir dostta olsa.

Sezen Aksu şarkıları dinleyerek büyüdüm. Sezen Aksu şarkılarıyla yaşadım çoğu zaman. Kimi zaman neşeme konu minik bir serçe. Kimi zaman hüznümü döktüm notalarına şarkılarının. Burnumun direği her sızladığında sarıldım Sezen Aksu şarkılarına ve " Ben böyle yürek görmedim." Bu yazıda bahsetmeden de edemeyeceğim Sezen Aksu şarkılarından. Diğer şarkılara, diğer türkülere, diğer şiirlere ve diğer filmlere haksızlık ediyor muyum bilmiyorum. Ama bir başkadır minik serçeyle bakmak hayata bence.

Şimdi yine bir Sezen Aksu şarkısıyla birlikte geçtim beyaz kâğıdın başına. Hiçbir mantıksal ve bilimsel gerçeklik değil bahsettiğim. Hiçbir tarihi olayı da değerlendirmiyorum şu an. Bahsettiğim yalnızca insan. Bahsettiğim yalnızca benim. Hayır, aslında düşündüğünüz kadar egoist değilim. Alkışlardan çok içimdeki hüznü çocuğun saçlarında dolaşan şefkatli ellerdir beklediğim. Aslında bir şiir daha iyi anlatırdı beni şimdi. Ama şiir yazamayacak kadar çıplak hissetmekteyim kendimi. Hiçbir tasvirle bahsedemedim kendimden bu gece, hiçbir kafiye örtemezdi üzerini ruhumun. Böylesi daha iyi, tükenmeden mısralarla birlikte, ilk yaşadığı andaki kadar keskin bir hüznle kalmak daha iyi.

Montaigne der ki; " Bazı insanlar sineklere benzerler. Sinekler nasıl pürüzlü yüzeyler de tutunurlarsa, bu insanlar da hüznü tutunurlar." Her ne kadar katılsam da Montaigne'ye kendimi Montaigne'nin bahsettiği insanlardan görmüyorum. Çünkü hüznü hayatıma ben davet etmiyorum. Aslına bakarsanız bu hüznüden oldukça rahatsızım ve bazı yazarların bahsettiği gibi hüznüden almıyorum ilhamımı. Zaten hüznüden alınan ilham nasıl beden bulabilir ki kendisine kelimelerle? Bence insan hüznüden yana değil, neşe ve sevinçten yana kullanmalıdır seçim hakkını. Ölümünden yana değil yaşamından yana. Ama sevdiğim o meşhur şairinde dediği gibi; " Ağlamasını bilmeyen adamın kahkahası da hiçbir şeye benzemez." Hüznü ve ağlamayı övecek değilim elbette. Bahsettiğim var olanın aksidir beyaz kağıda siyah satırlarla...